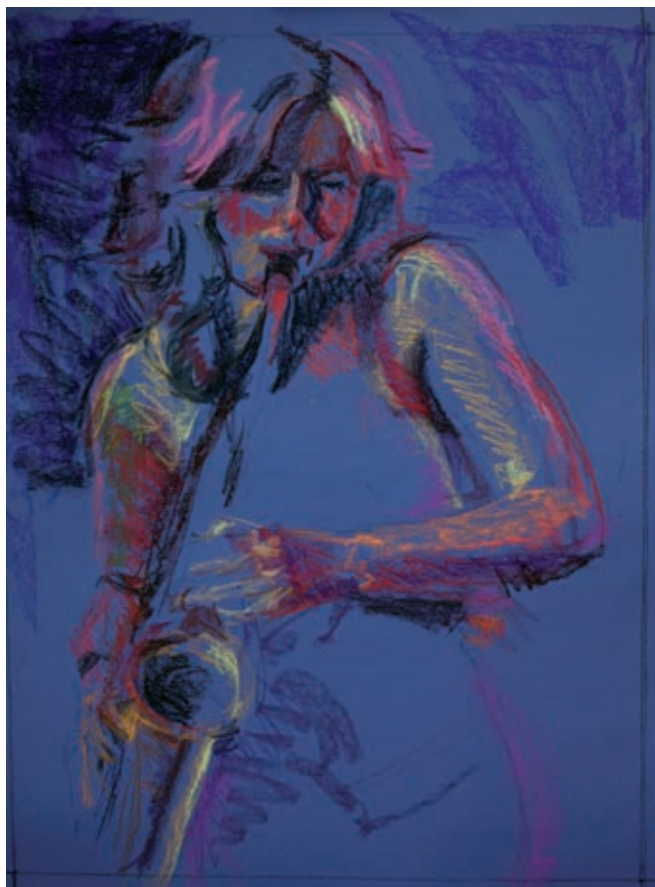

Candy in pastel

*Stap voor stap maakt
Thea Gerritsen een portret van
Candy Dulfer. Als basis hiervoor
gebruikt ze een prachtige foto
van René Keijzer.*

Na Oscar Peterson staat Candy Dulfer op eenzame hoogte op mijn verlanglijstje. Ik vind haar een stoere, prachtige vakvrouw. Ik kies voor deze wat oudere opname, gemaakt door René Keijzer tijdens North Sea Jazz in 2002. In deze foto zit veel beweging, de passie spat ervan af.

STAP 1

Nadat ik weken met een opdracht voor twee kinderportretten bezig ben geweest – fijn precisiewerk –, snak ik ernaar even helemaal los te gaan. Ik neem een ruim formaat, 60 x 45 cm., blauw Colorfix papier en gebruik oranje tonen als contrast. Nadat ik met een houtskoolpotlood grove contouren heb opgezet, breng ik de vormen in kleur aan. Dit voelt vrij. Candy's muziek helpt mij hierbij.

STAP 2

Ik werk van donker naar licht, maar grover dan normaal; je laat je op zo'n manier verrassen door wat er gebeurt. De zijkant van gebroken krijtjes geeft grovere streken, de felle kleuren van de Unison pastels komen direct aan bod. Ik sla de eerste fase, met de hardere Rembrandts, over; die kleuren zijn me niet intens genoeg. Rood en oranje zijn mijn lievelingskleuren; die geven een mooi effect op de blauwe achtergrond. De eerste lichte tonen zoek ik in groen en roze.

STAP 3

Veel essentiële punten zoals haar gezichtsuitdrukking, de vingers en de richting van de saxofoon, staan er onmiddellijk goed op. Dat geeft vleugels. De blauwen zijn mooi als basis, maar ik zie dat zwart de figuur er straks meer uit zal laten springen. De streek blijft los en vrij en gaat kriskras over het papier. De eerste zwarten komen er in, maar al gauw zoek ik naar het diepste zwart: Sennelier. Ik merk dat ik ook snel grijp naar mijn zachtere pastels, de Schmincke's.

STAP 4

Ik zie dat dit een los en vrij portret moet blijven, waarin de beweging en de muziek als het ware voelbaar moeten zijn. Dat betekent dat ik over het hele vlak moet blijven werken, de frisheid er overal in moet houden. De kleur van het papier zal een prominente rol blijven spelen, dus ik mag het oppervlak niet 'dicht' maken. Dat is het gevaar als je te snel naar de zachte pastels grijpt en met veel 'geweld' aan het werk bent, een te grote druk op het krijtje uitoefent.

STAP 5

Soms heb je dat alles goed gaat en kun je adeloos doorwerken. Toch kan ineens de angst toeslaan: vasthouden dit, niet verpesten! Dat bindt je handen en je gaat peuteren en prutsen, waardoor de vaart eruit gaat. Ik stop dus op tijd, neem eerder afstand dan ik wil – ik wil dóór – maar realiseer mij dat ik er bijna ben. Ik neem rustig de tijd om te kijken waar en of er nog wat moet gebeuren.

EINDRESULTAAT

Per ongeluk breng ik ergens teveel pastel op. Het gaat er makkelijk af, maar ik ben de frisheid van de ondergrond kwijt. Ik los het op door het pastel met een varkensharen kwast te verwijderen en steeds na te deppen met een schone, vlakke kneedgum. Daarna zet ik met een harder pastel, in de kleur van de achtergrond, weer grof op. Vervolgens zet ik daar, met een zachter pastel, de kleur overheen. Dan is het klaar, afblijven nu! ■

Tekst: Thea Gerritsen

Beeld: René Keijzer